

FƏXRƏDDİN ORUC QƏRİBSƏS

ANA HAQQINDA DÜŞÜNCƏLƏR

Sənə tac deyirlər, bu azdı mənə,
Dünyanın tacından ucasan ana.
Min kədr çəkmicən, min bir işgəncə,
Fərqi yox, cavansan, qocasan ana.

Qızına ocaqsan, oğluna qanad,
Möhtacdır sözüne nəhəng kainat,
Səninlə qurulub bu sonsuz həyat,
Sən həyat sözündə hecasan, ana.

Anasız dünyanın günüşi azdır,
Ürəyi ağrılı, qəlbi nasazdır,
Nə qədər anadan deşə də azdır
Bəlkə sən bu sirri açasan, ana.

Bir qüvvə tapılmaz qorxuda səni,
Yuxuda görmüşəm, yuxuda səni,
Fələkdir yaşını axıdan səni,
Mənimlə hər zaman qoşasan ana.

Sən mənim baharım, həm etibarım,
Tanrıdan verilmiş dövlətim, varım,
Məzarlar içində əziz məzarım,
Bəlkə öz balamı qucasan, ana.

Sən dağlar içində, dağdan da uca,
Qocalıq yetişib, dən düşüb saça,
Gələrdim yanına hey qaça-qaça,
Sən haqqın ocağı, ricasan ana.

Adım Qəribəsədir, doğmadır səsim,
"ANA" söyləyəndə gedir nəfəsim,
Anamdır gedənim, gedər-gəlməzəm,
Hardasan deyirəm, hardasan, ana.

Fəxrəddin Oruc Qəribəs 1957-ci ildə Dağıstanın Dərbənd rayonunda anadan olub. Dərbənd pedaqoji məktəbini, Dağıstan Dövlət universitetinin filologiya fakültəsini bitirib. Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin, Rusiya yazıçılar ittifaqının üzvüdür. On iki kitab müəllifidir. Vaxtaşırı mətbuatda publisistik və elmi materialları ilə çıxış edir. F. Qəribəs Adana, Moskva, Nijni Novqorod şəhərlərində keçirilən ədəbi festivalların iştirakçısıdır.

Sənsiz gəldi bu payızın sabahı,
Yarpaqlar da yandı odlar içində.
Aləmi dolandı eşqimin ahi,
Budaqsız yarpağam yadlar içində.

Kəskin bir naləyə uğradı ürək,
Nəşərtək kəsirdi vida sözlərin.
Qəsdimə durmuşdu bu acı külək,
Tökürdü xəzəntək sənlə günləri...

Təbiət yanirdi tələş içində,
Yarpağ yağışında kimsəsiz, təkdim.
Gərəksiz olmuşdum sənin üçün də,
Bəs, artıq mən kimə, kimə gərəkdim.

DƏRBƏNDİN

Könül fəvvarədir, gəlibdir çuşa,
Səadəət qisməti yaranır qoşa,
Gəlin şənlik edək, edək tamaşa,
Çilənsin meydana suyu Dərbəndin

Qoy aşıq qoşmasın desin avazla,
Qəlblərə ruh verən o telli sazla,
Ucalsın göylərə söz ehtirasla,
Qədimdir rişəsi, soyu Dərbəndin.

Sözümü dinləyən etməsin qərəz,
Bizdən uzaq olsun xeyir söyləməz,
Ürəkdən fərəhə deyir Qərİbsəs,
Var olsun adəti, toyu Dərbəndin.

DÜNYANIN

Ədalət soraqlı illər itirdim,
Güvənib gücünə naşı dünyanın.
Açılmaz tilsimdir, səhri sirdir,
Buludtək çatılıb qaşı dünyanın.

Çalınan sazının qırılıb teli,
Amal sorağında çaxnaşır eli,
Çarəsiz qamətdə bükülüb beli,
Ovulmur kəsəyi, daşı dünyanın.

Dolandım kədərlə eli, obanı,
Yaralar üstündə silinmir qanı,
İzləyir vəhşitək insan insanı,
Zəhərlə yağrulu bəşəri dünyanın?

Birə min artıbdır tufani, seli,
Döyünür sinəmdə ürək qüssəli,
Qərİbsəs bu dərddən olubdur dəli,
Qurumur gözünün yaşı dünyanın.

В гостях у Пушкина

Прохладным солнцем Болдино встречает.
Село, где Пушкин памятник творил.
Багряный свет рябиновой печали,
Судьбу мою стихами озарил.

Ну здравствуй, гений, я поэт с Кавказа,
Где горы славно чествуют тебя.
И я душой с тобою крепко связан
У нас одна капризная судьба.

Давай, Сергеич, поделись вестями,
Я здесь впервые, и мне нужен гид.
Твоими мы являемся гостями,
Поэт в душе всегда лихой джигит.

Вот дерево, где ты неоднократно,
В глубоких размышленьях пребывал,
И мост, как арка, над прудом закатным
Кавказ с Россией накрепко связал.

О как мечтал ты о седом Кавказе,
Душа твоя реалась к снегам вершин.
Любой из горцев о тебе расскажет,
Ты первый гениальный дворянин.

Ну, что, Сергеич, нам пора прощаться,
Меня зовет родимый Дагестан.
Над Болдино встает луна как счастье,
И рифмой, найденной блестит звезда...

Болдино. Ноябрь. 2018 г.

